



OPINIÓ

Lluny de disminuir i molt menys de desaparèixer, a nivell mundial, la discriminació laboral de les dones augmenta de forma alarmant. Creix el treball precari o en condicions de risc. El treball domèstic i de cures o l'agricultura, no remunerats ni reconeguts com es mereixen, segueixen sent tema quasi exclusiu de les dones.

Açò suposa el major impediment per a la seua plena incorporació i permanència en el mercat de treball en les mateixes condicions que els homes i incideix negativament en la seua salut, per l'acompliment durant quasi tota la vida d'aquesta múltiple jornada laboral.

Sempre m'ha sorprès -per dir-ho de forma suau- que siguen les dones les productores de quasi el 80% dels aliments i siguen posseïdores només del 2% de la riquesa. Clar, que per a això són el 70% dels 1300 milions de persones pobres en el món. Dades i xifres que sembla que només serveixen per a situar-nos en aquest mapa de la discriminació de gènere.

Així, segons informe de l'Organització Internacional del Treball, un 80% dels homes estan incorporats al mercat de treball, mentre que en les dones el percentatge és d'un 50%, amb l'afegit que cobren un 23% menys que ells pel mateix treball.

1 de Maig. A per la igualtat amb els permisos per naixement

Escrit per Macu Gimeno Mengual. Coordinadora Àrea de la Dona d' Intersindical Valenciana
dijous, 30 d'abril de 2015 17:54

Aquesta diferència salarial és major si ets mare. Curiós que a nosaltres ens penalitze la maternitat i a ells quasi els servisca de promoció en l'empresa ser pares. Continua l'informe alertant que tardarem setanta anys a aconseguir la igualtat laboral. M'agradaria pensar que serà així, encara que sóc bastant escèptica. Setanta anys no és res en la història de la humanitat on més de la meitat d'ella ha estat i és discriminada.

Segueix amb xifres i lletres. Informes oficials, europeus o estatals, que ens acaben de situar en aqueix mapa que citava. Per exemple, segons el Parlament Europeu, fins al 2038 no arribarem a aconseguir el 75% de taxa d'ocupació de les dones. I fins al 2084 no podrem parlar d'igualtat salarial. També sóc bastant escèptica amb aquest pronòstic.

Pel que fa a l'estat, les dones seguim patint més taxa d'inactivitat, més atur, salaris més baixos i -conseqüència d'açò- pensions fins a un 38% inferiors a les que cobren els pensionistes.

Les dones ocupen els sectors "feminitzats", justament els pitjor remunerats. De les dones són el 80% dels contractes a temps parcial. Per a elles les jornades reduïdes o l'abandó del mercat de treball per la maternitat. Tot per a poder compaginar com es puga el món del treball remunerat i el domèstic i de cures: atenció a dependents o independents, criança, educació...

Però no sempre són les dones les que renunciem a la promoció o permanència, no sempre són elles les que trien el contracte a temps parcial o les reduccions de jornada: simplement l'empresa no els ofereix una altra cosa, per a alguna cosa són dones. I ací dóna el mateix que tinguen més preparació acadèmica, perquè el mercat només els ofereix precarietat. Totes són o poden ser mares, i açò pesa molt.

Tampoc han ajudat les polítiques neoliberals que amb excuses de crisis s'han adoptat pels governs, com la retallada pressupostària de fins a un 34% en polítiques d'igualtat i en serveis públics o la reforma laboral, gràcies a la qual patim més precarietat i explotació i quedem totalment a la mercè de la voluntat de l'empresa quant a jornada, horaris, localitat, salari. Nosaltres estem més exposades que ells perquè tenim la càrrega afegida de les cures i sabem que en molts casos el salari de les dones és l'únic que entra en les llars, raó de pes per a aguantar-ho tot per tal de conservar un treball, per precari que siga.

1 de Maig. A per la igualtat amb els permisos per naixement

Escrit per Macu Gimeno Mengual. Coordinadora Àrea de la Dona d' Intersindical Valenciana
dijous, 30 d'abril de 2015 17:54

Si les joves es troben sense oportunitats en el mercat de treball i no poden ni plantejar-se independitzar-se i molt menys ser mares, les més majors pateixen la precarietat d'unes pensions de misèria. Diuen les estadístiques que una de cada quatre dones major de 65 anys viu en el llindar de la pobresa. I aquesta xifra és de fa uns anys, quan encara pensàvem que el de la crisi era alguna cosa passatger, sense consciència de la vertadera dimensió d'aquesta.

Amb tot, sembla clar i així ho diu durant anys el feminisme, que mentre no es repartisca el treball domèstic i el de cura de les persones entre dones i homes, mentre no parlem de coresponsabilitat i no de «ajudes», no podrem pensar a acabar amb la discriminació. Ens diu el parlament europeu que arribarem a un repartiment d'aquests treballs (no remunerats) l'any 2054. M' agradaria, de nou, pensar que serà així.

Diem que la maternitat segueix sent la major causa de discriminació laboral de les dones, però en realitat no ho és en si mateixa, sinó el per allò que assimilem al rol de dona: cuidadora, donadora d'afectes, propietària de l'espai privat, etc. Estereotips que ens fan a nosaltres responsables de la criança de les nostres filles i fills i de la cura de les persones.

La legislació espanyola perpetua aquest rol en diferenciar entre permisos de maternitat (16 setmanes, ampliables a 2 més per cada criatura en part múltiple o amb diversitat funcional) i de paternitat (15 dies). Si volem igualtat en el mercat de treball és perquè sabem que tenim capacitats iguals. Però i en el treball de cures? Dones i homes hauríem de ser capaços de realitzar-ho per igual. Açò passa per educar, per descomptat. Però caldrà fer una mica més perquè les dones puguem estar en el mercat de treball en les mateixes condicions que ells, a els qui -d'altra banda- els estem fent renunciar a la criança.

Un pas important seria reconèixer el mateix dret d'unes i uns altres a cuidar i a ser cuidats. Encara que segueixen havent-hi opinions en contra de les seues capacitats o voluntat, és clar que ells poden cuidar igual que nosaltres i que són molts ja els que reivindiquen el seu dret a la criança, els que pensen que veure créixer les seues i els seus nadons és una experiència meravellosa i que els fa ser millors persones. Compartint aquest dret, nosaltres eixim beneficiades per moltes raons. Una poderosa és que no hem de triar entre ser mares i la nostra professió. Sense oblidar el benefici per a les criatures.

Si homes i dones, amb independència d'orientació sexual o model de família, tingueren l'oportunitat de gaudir del permís per naixement o adopció per igual, les empreses ja no tindrien motiu per a discriminar a una dona, a la qual ara segueixen veient com una font de problemes

1 de Maig. A per la igualtat amb els permisos per naixement

Escrit per Macu Gimeno Mengual. Coordinadora Àrea de la Dona d' Intersindical Valenciana
dijous, 30 d'abril de 2015 17:54

derivats de la maternitat i del rol de cuidadores que se'ns assigna. Per tant, la fórmula seria donar permisos per naixement a les i els progenitors, iguals en durada i intransferibles, atès que l'experiència demostra també que quan es pot cedir part d'aquest permís, l'home acaba cedint-ho a la dona. I per descomptat, remunerats al cent per cent.

(*) Intersindical Valenciana forma part de la Plataforma Permisos Iguales e Intransferibles por Nacimiento y/o Adopción.

[Més informació](#)

#DiscriminaciónPorMaternidad
#IgualeseIntransferibles